

Panium - numer dwanaście

Daniela 11:40 i trzy rozpieczętowania prorocтва

Jeff Pippenger

2025-09-12

Werset czterdziesty jedenastego rozdziału Księgi Daniela jest jednym z najbardziej doniosłych wersetów w Biblii. Przedstawia on odpieczętowanie Księgi Daniela w latach 1798, 1989 i 2023. Te trzy chwile odpieczętowania księgi wyznaczają zakończenie rozproszenia trwającego „siedem czasów”. Rok 1798 wyznaczył zakończenie dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu lat rozproszenia, które rozpoczęło się w 723 r. p.n.e., gdy Assyria uprowadziła północne dziesięć pokoleń do niewoli. Rok 1989 wyznaczył zakończenie 126 lat od czasu buntu z 1863 roku, kiedy to Kościół Adwentystów Dnia Siódmego oficjalnie odłożył na bok „siedem czasów” z dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej. Rok 2023 wyznaczył zakończenie trzech i pół dnia, podczas których dwaj świadkowie z jedenastego rozdziału Apokalipsy leżeli martwi na ulicy. Przy zakończeniu 2520 lat (126 lat i 3½ dnia — wszystkich symboli „siedmiu czasów”) Księga Daniela została odpieczętowana.

Siostra White informuje nas, że w 1798 roku konieczne było przedstawienie ludziom wydarzeń związanych z zakończeniem okresu próby. Gdy odnotowuje ten fakt, wskazuje na równoległe dzieje, gdyż przedstawia również przesłanie dni ostatecznych jako wydarzenia związane z zakończeniem okresu próby. Mówiąc o historii ruchu millerowskiego, zapisuje:

Było konieczne, aby ludzie zostali uświadomieni niebezpieczeństwa, które im grozi; aby zostali pobudzeni do przygotowania się na doniosłe wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski.

Jeśli chodzi o ostatnie dni, notuje:

Przed swoim ukrzyżowaniem Zbawiciel wyjaśnił swoim uczniom, że ma zostać zabity i zmartwychwstać z grobu, a aniołowie byli obecni, by wyrzucić Jego słowa w umysłach i sercach. Uczniowie jednak oczekiwali doczesnego wyzwolenia spod rzymskiego jarzma i nie mogli dopuścić myśli, że Ten, w którym skupiły się wszystkie ich nadzieje, ma ponieść haniebną śmierć. Słowa, które powinni byli zachować w pamięci, zostały wyparte z ich umysłów; a gdy nadszedł czas próby, zastał ich nieprzygotowanych. Śmierć Jezusa tak całkowicie zniweczyła ich nadzieje, jak gdyby wcale ich nie uprzedził. Podobnie w prorocत्वach przyszłość jest przed nami otwarta tak jasno, jak została otwarta uczniom przez słowa Chrystusa. Wydarzenia związane z zakończeniem czasu próby oraz dzieło przygotowania na czas ucisku są jasno przedstawione. Lecz rzesze ludzi nie pojmują tych ważnych prawd bardziej niż gdyby nigdy nie zostały objawione. Szatan czuwa, aby wydrzeć każde wrażenie, które mogłoby uczynić ich mądrymi ku zbawieniu, a czas ucisku zastanie ich nieprzygotowanych. Wielki spór, 595.

Poselstwo millerowskie zostało odpieczętowane w 1798 roku i przedstawiało „wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski”. Mówiąc o czasach ostatecznych, odwołuje się do historii

uczniów, aby zilustrować fakt, że „wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski” są tym, co czyni ludzi mądrymi ku zbawieniu, lecz nie są rozumiane. Poselstwa, które zostały odpieczętowane w latach 1798, 1989 i 2023, były poselstwami, które identyfikowały „wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski”.

Werset czterdziesty przedstawia linię historyczną, kiedy Księga Daniela zostaje trzykrotnie odpieczętowana. W 1798 roku wizja Daniela o rzece Ulaj, reprezentująca rozdziały od siódmego do dziewiątego, została odpieczętowana. W 1989 roku wizja Daniela o rzece Hiddekel, reprezentująca rozdziały od dziesiątego do dwunastego, została odpieczętowana. W 2023 roku ukryta historia wersetu czterdziestego z jedenastego rozdziału Księgi Daniela została odpieczętowana.

Historia wersetu czterdziestego przedstawia okres od 1798 roku aż do prawa niedzielnego z wersetu czterdziestego pierwszego, czyli historię Stanów Zjednoczonych, które są także bestią wychodzącą z ziemi z trzynastego rozdziału Księgi Objawienia, fałszywym prorokiem z szesnastego rozdziału oraz szóstym królestwem prorocstwa biblijnego. Ta sama historia, przedstawiona w wersecie czterdziestym jedenastego rozdziału Księgi Daniela, jest również ukazana w jednym wersecie w Księdze Objawienia.

I ujrzałem inne zwierzę wychodzące z ziemi; miało dwa rogi jak u baranka i mówiło jak smok.
Objawienie 13:11.

Ten werset, podobnie jak werset czterdziesty, przedstawia historię, która zaczyna się od Ustaw o cudzoziemcach i podżeganiu do buntu z 1798 roku i kończy się ustawą niedzielną, gdy naród przemawia jak smok; historię, która zaczyna się, gdy papieski Rzym zostaje zdetronizowany, i kończy się, gdy papieski Rzym zostaje przywrócony na tron. Historia przedstawiona zarówno w Księdze Objawienia 13:11, jak i w Księdze Daniela 11:40 zaczyna się od obalenia piątego królestwa w prorocztwach biblijnych i kończy się obaleniem szóstego królestwa w prorocztwach biblijnych.

Te „siedemdziesiąt” lat, podczas których Babilon panował jako pierwsze królestwo prorocztwa biblijnego, aż do drugiego królestwa prorocztwa biblijnego, przedstawiają historię wersetu czterdziestego od roku 1798 aż do ustawy niedzielnej.

I stanie się w owym dniu, że Tyr będzie zapomniany przez siedemdziesiąt lat, według dni jednego króla; po upływie siedemdziesięciu lat Tyr zaśpiewa jak nierządnicą. Weź harfę, obchodź miasto, ty nierządniczo zapomniana; wydawaj słodkie tony, śpiewaj wiele pieśni, aby cię wspomniano. I stanie się po upływie siedemdziesięciu lat, że Pan nawiedzi Tyr, a on powróci do swojej zapłaty i będzie uprawiał nierząd ze wszystkimi królestwami świata na obliczu ziemi. Izajasza 23:15–17.

Historia od roku 1798 aż do ustawy niedzielnej jest także historią, gdy nierządnicą Tyru zostaje zapomniana, jak zapisano w Księdze Izajasza 23, który określa ten okres jako "siedemdziesiąt lat" oraz jako "dni jednego króla". Od Nabuchodonozora do Belsassara panowało pierwsze królestwo w prorocztwach biblijnych, tym samym typologicznie zapowiadając szóste królestwo w

proroctwach biblijnych, które zaczęło jako baranek, lecz ostatecznie przemawia jak smok. Nabuchodonozor przedstawia naśladowcę baranka, a Belszassar naśladowcę smoka.

Historia od roku 1798 aż do ustawy niedzielnej jest także historią trzech aniołów z czternastego rozdziału Apokalipsy, poczynając od reformacji millerystów i kończąc na reformacji stu czterdziestu czterech tysięcy. Poselstwo trzech aniołów jest poselstwem godziny sądu. Milleriści ogłosili wydarzenia związane z rozpoczęciem sądu, a sto czterdzieści cztery tysiące ogłaszają wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski.

Wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski są ukazane w wewnętrznych i zewnętrznych liniach proroctwa, a rozgrywają się przede wszystkim w historii przedstawionej w wersecie czterdziestym jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Wydarzenia z wersetu czterdziestego kończą się na ustawie niedzielnej w Stanach Zjednoczonych, dlatego wydarzenia ostatecznego zgromadzenia innych Bożych dzieci, które wciąż są w Babilonie, nie są przedstawione w wersecie czterdziestym; niemniej kryzys, przed którym wówczas staje świat, właśnie dobiegł końca w Stanach Zjednoczonych. Wydarzenia te przedstawiają sąd nad Stanami Zjednoczonymi oraz oczyszczenie Bożego Kościoła, zanim Kościół zostanie podniesiony jako sztandar.

Wewnętrzne wydarzenia związane z zamknięciem czasu łaski wskazują na dzieło Chrystusa jako Arcykapłana, polegające na dokończeniu tajemnicy Bożej pośród Jego ludu ostatnich dni. Zewnętrzne wydarzenia wskazują na rolę Stanów Zjednoczonych w przywróceniu władzy papieżowi. Cała historia Stanów Zjednoczonych jako szóstego królestwa proroctwa biblijnego oraz cała historia Laodycei rozgrywa się w ramach historii przedstawionej przez werset czterdziesty.

Wewnętrzna i zewnętrzna linia w wersecie czterdziestym są reprezentowane przez dwa rogi bestii z ziemi. Róg republikanizmu jest linią zewnętrzną, a róg protestantyzmu — linią wewnętrzną. Obie linie istnieją w historii szóstego królestwa, a u kresu historii szóstego królestwa Boży sąd spada na oba rogi — protestancki i republikański. Poselstwo, które identyfikuje wydarzenia związane z końcem czasu łaski, jest poselstwem, które identyfikuje wydarzenia, jakie spadają na Stany Zjednoczone, gdy dopełniają miary swojego czasu łaski. Poselstwo, które identyfikuje wydarzenia związane z końcem czasu łaski, jest także poselstwem, które identyfikuje wydarzenia, jakie spadają na Kościół Adwentystów Dnia Siódmego, gdy dopełnia on miary swojego czasu łaski.

W historii wersetu czterdziestego Księgi Daniela zostaje trzykrotnie odpieczętowana, i za każdym razem powstaje linia wewnętrzna i zewnętrzna, które przedstawiają wydarzenia związane z zakończeniem czasu łaski. Każdy z trzech kamieni milowych jest poprzedzony rozproszeniem siedmiu czasów. Werset czterdziesty przedstawia więc historię od roku 1798 aż do prawa niedzielnego, a proroczymi kamieniami milowymi w tej historii są „wydarzenia związane z zakończeniem czasu łaski”. W historii wersetu czterdziestego linia wewnętrzna przedstawia na początku przejście od Filadelfii do Laodycei, a na końcu przejście od Laodycei do Filadelfii. Początek przedstawiał ruch reformacyjny, zilustrowany przypowieścią o dziesięciu pannach, który był typem ruchu reformacyjnego na końcu; ten również wypełnił przypowieść co do litery.

Filadelfijski ruch millerystów rozpoczął się od wypełnienia „siedmiu czasów” z Księgi Kapłańskiej 26 w 1798 roku, a następnie kolejnego wypełnienia „siedmiu czasów” 22 października 1844 roku. Najpóźniej w 1856 roku zarówno James White, jak i Siostra White określili ten ruch jako znajdujący się w stanie laodycejskim. W tym samym roku w oficjalnej publikacji kościelnej przedstawiono nowe światło na temat „siedmiu czasów”, które jednak nigdy nie zostało dokończony. „Siedem czasów” wypełniło się w 1798 roku, a następnie William Miller odkrył „początek łańcucha prawdy”, jak nazwała to Siostra White, a początkiem łańcucha prawdy było „siedem czasów”. Rok 1798 był wypełnieniem „siedmiu czasów”, a potem Miller dokonał swojego fundamentalnego odkrycia „siedmiu czasów”, gdy księga Daniela została odpieczętowana. Po tym 22 października 1844 roku wyznaczył kolejne wypełnienie „siedmiu czasów”, po którym nastąpiło przejście ruchu z Filadelfii do Laodycei, w tym samym roku, w którym nowe światło na temat „siedmiu czasów” zostało pozostawione niedokończony. W 1863 roku to, co do 1856 roku było millerystowskim ruchem filadelfijskim, a następnie przeszło w millerystowski ruch laodycejski, stało się prawnie zarejestrowanym kościołem, w dużej mierze na skutek uwarunkowań i presji wojny secesyjnej oraz konieczności ochrony młodzieży Kościoła. Ruch zakończył się w 1863 roku, gdy stał się kościołem. Siedem lat wcześniej, w 1856 roku, Laodycea odłożyła na bok poselstwo nowego światła dotyczące właśnie tematu, który był pierwszym proroczym odkryciem Williama Millera.

Ruch millerowski i światło nazywane „początkiem łańcucha prawdy”, światło „siedmiu czasów”, zostały objawione przywództwu ruchu laodycejskiego, które stopniowo zrezygnowało z dążenia do podtrzymywania „siedmiu czasów”, a po upływie siedmiu lat („siedmiu czasów”) w 1863 roku opracowano nowy wykres i poselstwo prorocze, już bez jakiegokolwiek odniesienia do „siedmiu czasów”.

W 1863 roku zakończenie sześćdziesięcioletniego prorocstwa Izajasza nastąpiło dokładnie tam, gdzie się zaczęło — wojną domową między północą a południem. Kwestia niewolnictwa w 1863 roku została zobrażona przez uprowadzenie do niewoli zarówno królestwa północnego, jak i południowego, w wypełnieniu „siedmiu czasów”, a niewola, do której trafił Izrael, trafnie przedstawiała kwestie niewolnictwa na końcu. Rok 1863 stanowi koniec struktury proroczej opartej na sześćdziesięcioletnim prorocztwie Izajasza.

Tak mówi Pan Bóg: To się nie ostoi ani się nie spełni. Bo głową Syrii jest Damaszek, a głową Damaszku jest Rezin; a w ciągu sześćdziesięciu pięciu lat Efraim zostanie rozbity tak, że nie będzie ludem. A głową Efraima jest Samaria, a głową Samarii jest syn Remaliasza. Jeśli nie uwierzycie, na pewno się nie ostaniecie. Izajasza 7:7-9.

Właściwie rozumiane, to prorocstwo rozpoczynające się w 742 r. p.n.e. wskazuje trzy kamienie milowe w ramach sześćdziesięcioletniego okresu. Dwa z tych kamieni milowych wyznaczają punkty początkowe dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu lat niewoli i niewolnictwa zarówno dla północnego, jak i południowego królestwa Izraela. W 742 r. p.n.e. królestwa północne i południowe były w stanie wojny domowej, a dziesięć północnych plemion zawarło sojusz z Syrią, aby najechać południowe królestwo Judy. Dziewiętnaście lat później, w 723 r. p.n.e., dziesięć północnych plemion zostało uprowadzonych w niewolę przez Asyryjczyków. Czterdzieści

sześć lat później, w 677 r. p.n.e., Asyryjczycy pojмали Manassesa i zabrali go do Babilonu. Dwa tysiące pięćset dwadzieścia lat po 723 r. p.n.e. prowadzi do 1798 r., czasu końca i początku wersetu czterdziestego. Czterdzieści sześć lat później „siedem czasów” przeciwko królestwu południowemu, które rozpoczęło się w 677 r. p.n.e., zakończyło się w 1844 r. Dziewiętnaście lat później, w 1863 r., prorocze cechy 742 r. p.n.e. są odzwierciedlone co do joty. W 742 r. p.n.e. i 1863 r. trwa wojna domowa między królestwem północnym a południowym. W 742 r. p.n.e. przepowiednia dana przez Izajasza niegodziwemu królowi Achazowi dotyczyła zbliżającego się zniewolenia zarówno królestwa północnego, jak i południowego, a w 1863 r., w samym środku wojny secesyjnej, prezydent Lincoln ogłosił Proklamację Emancypacyjną, rozpoczynając proces zniesienia niewolnictwa. Ostrzeżenie dane niegodziwemu królowi Achazowi w 742 r. p.n.e. zostało udzielone w dosłownej chwalebnej ziemi, będąc typem przesłania danego przez Lincolna w duchowej chwalebnej ziemi.

Siedem lat po tym, jak w 1856 roku opublikowano poselstwa o „siedmiu czasach” autorstwa Hiram Edsona, adwentyści opublikowali tablicę z 1863 roku, która usunęła millerowskie nauczanie o siedmiu czasach, tym samym podając w wątpliwość mnóstwo fragmentów, w których Ellen White naucza, że mamy powtarzać poselstwa millerowców, a także że mamy bronić tych poselstw przed atakami. W tym samym roku stali się prawnie zarejestrowanym Kościołem. Można by napisać więcej o roku 1863 i jego proroczych implikacjach, lecz zaznaczam tutaj, że istnieje kilka świadectw, zarówno wewnętrznych, jak i zewnętrznych, które identyfikują bunt z 1863 roku, czy to bunt zewnętrzny związany z południowymi stanami, czy bunt wewnętrzny związany z odrzuceniem pierwszej prawdy fundamentalnej. Rok 1863 jest jednym z wydarzeń w historii wersetu czterdziestego i stanowi kamień milowy wchodzący w skład „wydarzeń związanych z zakończeniem czasu łaski”.

Rok 1863 odpowiada początkowi czterdziestu lat na pustyni dla starożytnego, dosłownego Izraela. Pod koniec tych czterdziestu lat Jozue wprowadził starożytny Izrael do Ziemi Obiecanej; zburzyli Jerycho i ogłosili klątwę na każdego, kto by je odbudował. W 1863 roku kierownictwo adwentyzmu laodycejskiego odbudowało Jerycho. Rok 1863 pojawia się zarówno na początku, jak i na końcu czterdziestu lat na pustyni. Rok 1863 jest proroczym punktem orientacyjnym, który spaja zewnętrzne i wewnętrzne linie historii wersetu czterdziestego. Jest siódmy Kościół — „Kościół osądzony”, co oznacza słowo „Laodycea” — wchodzący w okres, który przedstawia całe pokolenie umierające na pustyni. W tym samym czasie pierwszy prezydent Partii Republikańskiej podejmuje dzieło wyzwolenia niewolników, typizując w ten sposób ostatnich prezydentów republikańskich, którzy wprowadzą stan wojenny w okresie kryzysu prowadzącego do tego, co natchnienie nazywa „narodową ruiną”.

W drogowskazach początku przedstawione są drogowskazy końca, a wydarzenia związane z zamknięciem sądu były typologicznie przedstawione w wydarzeniach związanych z otwarciem sądu. Bunt w Kadesz, polegający na odrzuceniu poselstwa Jozuego i Kaleba na początku czterdziestu lat, zapowiadał bunt Mojżesza, który uderzył w Skałę w Kadesz pod koniec tych czterdziestu lat. Rok 1863 identyfikuje ustawę niedzielną jako moment, gdy Laodycea zostaje wypłuta z ust Pana, gdy w ósmym rozdziale Księgi Ezechiela dwudziestu pięciu starców w

Jerozolimie oddaje pokłon słońcu, oraz gdy nad tymi, którzy ufają kłamliwym słowom: "świątynią Pana jesteśmy", powtarza się Szilo.

Będziemy kontynuować to studium dotyczące Panium w następnym artykule.